

Bemærkninger til forslaget.

På den 44. internationale arbejdskonference i Geneve i 1960 vedtoges den som bilag aftrykte konvention nr. 115 om beskyttelse af arbejdere mod ioniserende stråling.

Til konventionen, der indeholder de principielle regler om strålingsbeskyttelse, er der knyttet en henstilling indeholdende mere detaljerede regler.

Et land, der ratificerer konventionen, påtager sig pligt til at gennemføre effektive sundheds- og sikkerhedsforanstaltninger til beskyttelse af arbejdere, der under deres arbejde er udsat for ioniserende stråling.

Efter artikel 2 i konventionen finder denne anvendelse på enhver beskæftigelse, der medfører, at arbejdere udsættes for ioniserende stråling under deres arbejde.

De nærmere regler om de sundheds- og sikkerhedsforanstaltninger, der skal gennemføres for at opnå den af konventionen tilsigtede beskyttelse, indeholdes i konventionens artikler 6-14. Efter artikel 6 skal der fastsættes forskrifter om de højest tilladelige doser af ioniserende stråling, som arbejderne må udsættes for, og om de højest tilladelige mængder af radioaktive stoffer, der må indføres i organismen. Artikel 7, stk. 2, foreskriver derhos en almindelig lavalder på 16 år for beskæftigelse ved arbejde med ioniserende stråling. De sikkerhedsforskrifter, et ratificerende land påtager sig at gennemføre, skal desuden omfatte bestemmelser om instruktion af arbejderne om forholdsregler til beskyttelse mod strålingsfare og om anmeldelse af arbejde, der medfører, at arbejderne udsættes for ioniserende stråling, jfr. konventionens artikler 9 og 10. Efter de nærmere regler i artiklerne 11-14 skal der iværksættes sagkyndig kontrol med vedkommende arbejdspladser og arbejdere; sikkerhedsforskrifterne skal derhos indeholde regler om lægeundersøgelse af arbejderne samt regler til forhindring af, at arbejdere i strid med en sagkyndig læges råd beskæftiges ved eller vedbliver at være beskæftiget ved arbejde, der vil kunne udsætte dem for ioniserende stråling. Endelig skal der efter artikel 15 udøves fornødent tilsyn med, at konventionens bestemmelser gennemføres.

Bl. a. for at muliggøre Danmarks ratifikation af konventionen har socialministeren den 7. februar 1962 i folketinget fremsat nedennævnte lovforslag om ændringer i arbejderbeskyttelseslovgivningen:

Forslag til lov om ændringer i lov om almindelig arbejderbeskyttelse (Beskyttelse mod ioniserende stråling, velfærdsforanstaltninger for arbejdere uden fast arbejdssted, natarbejde i bagerier samt unge menneskers natarbejde).

Forslag til lov om ændringer i lov om arbejderbeskyttelse indenfor handels- og kontorvirksomhed (Beskyttelse mod ioniserende stråling) samt

Forslag til lov om ændringer i lov om arbejderbeskyttelse indenfor landbrug, skovbrug og gartneri (Beskyttelse mod ioniserende stråling).

Ved gennemførelse af de i de nævnte lovforslag indeholdte bestemmelser om arbejde, der udsætter de beskæftigede for ioniserende stråling, vil konventionens regler blive optaget i selve lovgivningen om arbejderbeskyttelse i det omfang, det er fundet påkrævet, og endvidere vil der i fornødent omfang blive tilvejebragt hjemmel for fastsættelse af forskrifter, svarende til bestemmelser i konventionen i øvrigt.

Det er regeringens hensigt snarest muligt efter vedtagelsen af de nævnte lovforslag, og inden formel ratifikation af konventionen finder sted, at udfærdige de til konventionens gennemførelse fornødne administrative bestemmelser.

Spørgsmålet, om konventionen vil kunne bringes til anvendelse i Grønland, der ikke omfattes af bestemmelserne i den forannævnte lovgivning om arbejderbeskyttelse, vil blive forhandlet med ministeriet for Grønland. For så vidt angår Færøerne bemærkes, at de af konventionen omfattede forhold ifølge lov nr. 137 af 23. marts 1948 om Færøernes hjemmestyre er et færøsk særanliggende. Spørgsmålet, om konventionen skal gælde for Færøerne, vil derfor blive forhandlet med Færøernes landsstyre.

Når resultatet af de nævnte forhandlinger foreligger, vil det blive meddelt Det internationale Arbejdsbureau, hvorvidt konventionen finder anvendelse i Grønland og på Færøerne.

Konventionen er hidtil tiltrådt af 3 medlemslande, bl. a. Norge og Sverige, og træder herefter i kraft den 17. juni 1962. Derefter træder konventionen i henhold til dens artikel 17, stk. 3, i kraft for enhver medlemsstat 1 år efter, at dens ratifikation er blevet indregistreret.

Det foreslås, at folketinget giver sin tilslutning til ratifikation af denne konvention.